

För Maria Pacius.

Hafvets Dotter.

(Neckens polska.)

Djupt i hafvet på demantkällan
Pär jag ensam och glad och ung,
Moder min hon är en väg i gvalten,
Fader min han är hafvets kung,
Mina systrar äro Neckens döttrar små,
Mina bröder äro bränningar som slå
Högt mot klippan vid stormens gång,
Långt, långt i hafvet hörs min silfversång.

Fast mitt hjerta är så lätt som vägen,
Fast min själ är af hafvets skum,
Är jag stundom, stundom varm i trägen,
Längtar bort till ett annat rum,
Långt i oceanens vida vågor bor,
Han som har mitt hjerta, fast det ingen tror.
Gunga, gunga, min blåa väg!
Långt, långt i hafvet är mitt hjertas häg.